

1. ראש מועצת עיריית עזון, מר _____ חסין (ת.ז. _____)

2. ראש מועצת הכפר נבי אליאס, מר _____
רדואן (ת.ז. _____)

3. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

באמצעות עו"ד מיכאל ספרד משד' רוטשילד 31, תל-
אביב 66883; טל: 03-5607345, פקס: 03-5607346

-- נ ג ד --

1. ממשלת ישראל

2. המפקד הצבאי בגדה המערבית

באמצעות ב"כ עו"ד אבי ליכט מפרקליטות המדינה,
משרד המשפטים, רח' סלאח א-דין, ירושלים

הודעה מטעם העותרים

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 19.9.2005, מתכבדים העותרים לפרט עמדתם ביחס להשלכות פסק-הדין בבג"צ 7957/04 על העתירה דנן.

1. עניינה של עתירה זו בקטע של גדר ההפרדה שהוקם זה מכבר ממזרח ומדרום להתנחלות צופין (להלן: "ההתנחלות"), קטע הידוע כ"מובלעת צופין".

2. בעתירה נטען כי באופן תמוה תוואי הגדר שנבחר "עוטף" לא רק את ההתנחלות אלא גם מאות דונמים של אדמות חקלאיות, השייכות לחקלאי העיר עזון והכפר נבי אליאס ומעובדות על-ידיהם, וכי המרחק מבתי ההתנחלות האחרונים לחלק המזרחי של הגדר מגיע עד לשניים וחצי קילומטרים. העותרים הוסיפו וטענו כי **תוואי הגדר נבחר שלא מטעמים ביטחוניים אלא מטעמיה של ההתנחלות צופין, אשר ביקשה ומבקשת להתרחב אל עבר השטחים שממזרח לה, ועל-כן תוואי הגדר עוקב אחר השטחים המוניציפאליים (לא הבנויים) של צופין ולא אחר קו טופוגרפי או קו הבתים של ההתנחלות, או כל קו שיכול להיחשב כביטחוני.**

3. מכאן שטענתם המרכזית של העותרים הינה כי **ביסוד התוואי שנבחר לא עומד כל נימוק ביטחוני.**

4. בתגובתם לעתירה שהוגשה ביום 30.6.2005, **הודו המשיבים כי תוואי הגדר נשוא העתירה נקבע בהתאם לתכנית הנמצאת בהליכי תכנון ושטרם ניתן לה תוקף**, היא תכנית 149/5 (ראו פסקה 17 לתגובה).

5. ב"כ המשיבים הוסיף וציינו, בהגינותו, כי:

"לו המכשול היה מתוכנן היום, הפינה הדרום מזרחית של התוואי היתה מתוכננת באופן שונה, ללא התחשבות בקיומה של תכנית 149/5."

(פיסקה 19 לתגובת המשיבים).

6. על רקע זה הוצא ביום 3.7.2005 צו על תנאי כמבוקש בכתב עתירה.

7. ביום 15.9.2005 ניתן פסק-הדין בבג"צ 7957/04. בפסק-הדין קבע בית המשפט כדברים הבאים:

המפקד הצבאי מוסמך להורות על הקמתה של גדר הפרדה באזור יהודה ושומרון אם ביסודה מונח שיקול צבאי. הוא אינו מוסמך להורות על הקמתה של הגדר, אם ביסודה מונח שיקול מדיני."

(פיסקה 98 לפסק-הדין, ההדגשה שלי; מ.ס.).

8. כפועל יוצא של האמור, בית המשפט קבע שהגדר אינה יכולה להגן על תכניות הרחבה עתידיות של ההתנחלות, שכן זהו שיקול מדיני ולא שיקול ביטחוני:

*"אמנם קיימת תכנית שמצוייה בשלב ההפקדה להרחיב את
התפתחותה של אלפי מנשה... אך... אין זה שיקול שיש להתחשב
בו".*

(פיסקה 113 לפסק-הדין)

9. תוואי הגדר נשוא עתירה זו, לכל אורכו, נקבע בהתאם לתכניות הרחבה שכאמור "אין להתחשב בהן" ובהתאם למפת שטח השיפוט של ההתנחלות שאף היא מהווה שיקול מדיני ולא ביטחוני ועל-כן פסול (ראו נספחים ב' ו-ג' לכתב העתירה).

10. בנוסף, בפסק-הדין בבג"צ 7957/04 נדחו טענות הסף הנוגעות לשיהוי בנימוק שרק לאחר בניית הגדר והפעלתה יכלו העותרים לעמוד על היקף הפגיעה בהם (ראו פיסקה 95). קביעה זו נכונה גם לתיק זה.

11. לאור כל האמור, עמדת העותרים היא כי יש לעשות את הצו על-תנאי למוחלט, ולהורות על פירוק גדר הפרדה המסומנת בנספח א' לכתב העתירה, שהיא כולה נקבעה שלא על-פי צרכי הביטחון של מדינת ישראל ו/או ההתנחלות צופין, אלא בהתאם לשיקולי הרחבת ההתנחלות.

מיכאל ספרד, עו"ד
ב"כ העותרים